

Brain-be 2.0

Belgian Research Action through Interdisciplinary Networks

POLICY BRIEF

Beleidsnota nr. 2

REGUIDE – Een holistische, herstellende en gendergerichte aanpak om terugkeerders naar hun thuisland te begeleiden: Media rapport

Deze beleidsnota presenteert de bevindingen van een vierjarig onderzoek naar hoe de Belgische media tussen 2013 en 2022 mannen die naar Syrië waren vertrokken, de zogenaamde (potentiële) terugkeerders, hebben afgebeeld. Uit de analyse van vier kranten blijkt dat de berichtgeving werd gedomineerd door angst, wantrouwen en uitsluiting. (Potentiële) terugkeerders werden vaak afgeschilderd als barbaarse bedreigingen of als onverbeterlijk, terwijl verhalen over succesvolle re-integratie zeldzaam waren. Hoewel sommige media ook vraagtekens plaatsten bij de politieke retoriek en alternatieve stemmen lieten horen, domineerde het politieke discours, waardoor angst, wraakzucht en strafmaatregelen vaak werden versterkt. Dergelijke berichtgeving voedt stigma's, beperkt het publieke debat en ondermijnt de steun voor repatriëring en re-integratie, ook al benadrukken deskundigen dat dit de veiligste wegen zijn naar veiligheid en sociale cohesie op lange termijn. Om vooruitgang te boeken is het volgende nodig: i) het centraal stellen van discourses die gebaseerd zijn op democratische waarden, mensenrechten en de rechtsstaat; ii) erkenning van de gedeelde verantwoordelijkheid van media, politici, praktijkbeoefenaars en het bredere publiek om verder te kijken dan door angst gedreven verhalen; iii) media die als waakhonden fungeren, politieke passiviteit aan de kaak stellen en ondemocratische en vergeldende beleidsontwikkelingen aan het licht brengen; iv) journalisten die ethische en deontologische normen van anonimiteit hooghouden door geen persoonlijke informatie openbaar te maken die re-integratie in de weg kan staan.

Context en onderzoeksvraag(en)

Het afgelopen decennium heeft de kwestie van Belgen die naar de conflictgebieden in Syrië en Irak zijn gereisd, geleid tot publieke en politieke debatten die gekenmerkt werden door vijandigheid en wantrouwen. De publieke opinie en politieke reacties stonden vaak wantrouwend tegenover repatriëring, terwijl deskundigen het erover eens zijn dat gecontroleerde repatriëring en begeleide re-integratie op lange termijn de veiligste aanpak zijn. Deze spanning tussen veiligheid, publieke opinie en politieke besluitvorming vormt een grote uitdaging voor de Belgische samenleving.

Het Reguide-project speelt in op deze uitdaging door een holistische, herstellende en gendergerichte aanpak van re-integratie te ontwikkelen. Het doel is niet alleen om terugkeerders en hun families te ondersteunen bij het re-integratieproces, maar ook om de Belgische samenleving voor te bereiden op een aanpak van deze kwestie die de democratie en de sociale cohesie versterkt. Dit rapport draagt bij aan die inspanning door te kijken naar de cruciale rol van de media. Meer specifiek wordt deze dynamiek bestudeerd aan de hand van een analyse van vier Belgische kranten: *De Standaard*, *Het Laatste Nieuws*, *Le Soir* en *La Dernière Heure*. Deze selectie zorgt voor variatie tussen taalgemeenschappen, persgroepen en krantentypes (elite versus populair), waardoor we de verschillende verslaggevingsstijlen kunnen vergelijken.

Traditionele media, zoals kranten, zijn een van de weinige betrouwbare bronnen over de kwestie van de terugkeerders en bepalen hoe burgers en politici deze kwestie begrijpen. Tegelijkertijd worden de media ook sterk beïnvloed door politieke

stemmen en de publieke opinie. Daarom is het essentieel om te onderzoeken hoe de Belgische media over de kwestie van de terugkeerders hebben bericht en welke perspectieven of stemmen deze berichtgeving hebben bepaald.

Eerdere studies besteedden aandacht aan de manier waarop vrouwen en kinderen vaak werden afgeschilderd als slachtoffers of schurken. De manier waarop mannen worden afgebeeld, is daarentegen nog onderbelicht gebleven. Dit rapport richt zich daarom op mannelijke (potentiële) terugkeerders, met drie hoofdvragen:

1. Hoe hebben Belgische kranten mannelijke (potentiële) terugkeerders tussen 2013 en 2022 afgeschilderd?
2. Hoe zijn deze beeldvormingen in de loop der tijd geëvolueerd en hoe verschilden ze tussen taalgemeenschappen en krantensoorten (elite versus populair)?
3. Hoe hebben emoties en ideeën over mannelijkheid en ras deze mediaberichten gevormd?

Belangrijkste bevindingen

Onze belangrijkste bevinding is dat de Belgische berichtgeving over mannelijke (potentiële) terugkeerders tussen 2013 en 2022 werd gedomineerd door angst, wantrouwen en uitsluiting. Mannen die naar Syrië waren gegaan, werden vaak afgeschilderd als barbaars, gevaarlijk of onverbeterlijk, terwijl succesvolle re-integratieverhalen zeldzaam waren.

Wanneer er wel aandacht was voor re-integratie, was de berichtgeving vaak oppervlakkig en gericht op criminaliteit, incidenten in de gevangenis of verdachte activiteiten, wat het idee versterkte dat re-integratie een mislukking was. Andere perspectieven, zoals getuigenissen van deskundigen over terugkeerders die hun leven weer opbouwden, kregen weinig tot geen aandacht. Bovendien kwamen alternatieve perspectieven van familieleden, advocaten of academici wel aan bod, maar waren deze marginaal of werden ze als naïef of verdacht beschouwd. Tegelijkertijd traden sommige journalisten af en toe op als waakhonden, door politieke passiviteit in twijfel te trekken en tegenstrijdigheden in de reacties van de regering aan de kaak te stellen. Niettemin domineerden politieke stemmen de berichtgeving, waardoor de onevenwichtigheid nog werd versterkt door angstige, punitieve en wraakzuchtige verhalen.

Een terugkerend probleem was de frequente publicatie van namen, foto's en persoonlijke gegevens. Dit gebrek aan anonimiteit wakkerde stigmatisering aan en maakt re-integratie veel moeilijker, aangezien terugkeerders nog lang na het uitzitten van hun straf publiekelijk identificeerbaar blijven. Sommige artikelen berichtten zelfs over beschuldigingen of onbevestigde beweringen, wat resulteerde in een soort mediarechtbank wanneer deze verhalen in verband werden gebracht met identificeerbare terugkeerders. Zonder anonimiteit krijgen deze mannen een stempel die nog lang na afloop van de juridische procedures blijft hangen, waardoor ze weinig kans hebben om deze stempel van zich af te schudden.

De vergelijking in de loop van de tijd laat een duidelijke evolutie zien. In de beginjaren (2013-2014) werden mannen die naar Syrië gingen in de berichtgeving nog wel eens omschreven als "jonge mannen" of "Syriëgangers", waardoor er nog ruimte was voor nuance. Na meerdere aanslagen in Frankrijk en België (2015-2016) werden echter ontmenselijkende en securitiseringdiscoursen mainstream, met een verschuiving in terminologie van 'jongeren' of 'Syriëgangers' naar 'terroristen', 'jihadisten' of 'buitenlandse terroristische strijders'. Vanaf 2017 kwamen juridische en ethische debatten over gecontroleerde repatriëring meer in beeld, maar deze bleven overschaduwde door uitsluitende en angstige discoursen. Tussen 2020 en 2022 nam de algemene media-aandacht af. De berichtgeving ging minder over individuen en meer over abstracte beleids-, juridische of ethische debatten, wat verder bijdroeg aan het beeld van (potentiële) teruggekeerde mannen als een homogene en ontmenselijkte bedreiging.

Uit de vergelijking tussen de kranten kwamen verschillen in redactionele stijl naar voren, maar niet altijd volgens de verwachte lijnen van elite versus populaire of Nederlandstalige versus Franstalige kranten. In plaats daarvan kwamen er kruisende patronen naar voren. De berichtgeving van Het Laatste Nieuws (populair, Nederlandstalig) leek op die van Le Soir (elite, Franstalig), terwijl La Dernière Heure meer aansloot bij De Standaard. Deze verschillen waren vooral zichtbaar in het gebruik van narratieve en human interest-elementen. Tegelijkertijd werden ook de traditionele scheidslijnen bevestigd. Populaire kranten gaven de

voorkeur aan sensationele elementen, terwijl elite-kranten zich meer bezighielden met diverse beleidsvisies. In alle vier de kranten bleef angst echter de dominante invalshoek.

Ten slotte tonen onze bevindingen aan hoe gendergerelateerde en geracialiseerde beeldvorming herhaaldelijk mannelijke (potentiële) terugkeerders afschilderde als gewelddadige moslims, die monsterlijke of bedreigende mannelijkheid belichaamden. Dit versterkte het simplistische beeld van hen als onverbeterlijke bedreigingen en liet weinig ruimte voor verhalen over kwetsbaarheid, berouw of rehabilitatie. Door zich bijna uitsluitend te richten op bedreiging en geweld, beperkten de Belgische media het publieke debat en maakten ze alternatieve reacties moeilijker voorstelbaar.

Conclusie en aanbevelingen

Dit rapport laat zien dat de berichtgeving in de media angst en uitsluiting heeft versterkt, waardoor het moeilijker is geworden om alternatieven zoals re-integratie of gecontroleerde repatriëring te overwegen. Dit heeft gevolgen voor de publieke opinie, de besluitvorming door de overheid en het dagelijks leven van terugkeerders, die in het openbaar gestigmatiseerd blijven. Om deze uitdagingen aan te pakken, is actie op verschillende niveaus van de samenleving nodig. Daarom zijn de volgende aanbevelingen gericht op meerdere actoren.

De onderstaande aanbevelingen zijn bedoeld om de bevindingen van het rapport te vertalen naar praktische richtlijnen. Ze zijn niet alleen gericht op journalisten, maar ook op politieke actoren, praktijkbeoefenaars en het bredere publiek, aangezien de verantwoordelijkheid voor het vormgeven van het publieke discours over (potentiële) terugkeerders door verschillende actoren wordt gedeeld.

Voor de media en journalisten is het de taak om te zorgen voor evenwichtige en eerlijke berichtgeving. Dit betekent dat de anonimiteit moet worden beschermd, sensatiezucht binnen de perken moet worden gehouden, incidenten in perspectief moeten worden gerapporteerd en een breder scala aan stemmen en re-integratieverhalen zichtbaar moet worden gemaakt. Voor politieke actoren is het de taak om angst en wrok niet te versterken, maar hun communicatie en beleid te baseren op bewijzen, veiligheid op de lange termijn en democratische waarden zoals de rechtsstaat en mensenrechten. Voor praktijkmensen en degenen die met terugkeerders werken, is het de taak om de vertrouwelijkheid te beschermen, de impact van mediavoorstellingen te erkennen en aan te pakken, en successen op het gebied van re-integratie proactiever te delen. Ten slotte is het voor het publiek en de bevolking de taak om kritisch nieuws te consumeren, zich te verzetten tegen ontmenselijking, open te blijven staan voor verandering en de media aan te vullen met informatie van deskundigen en praktijkmensen.

Alleen door deze inspanningen op verschillende niveaus, in de journalistiek, de politiek, de praktijk en het dagelijkse maatschappelijke leven, kan België afstappen van door angst gedreven discourses en duurzame benaderingen voor terugkeerders ontwikkelen.

Voor media en journalisten

1. Breng angst in evenwicht met op feiten gebaseerde berichtgeving

Media en journalisten moeten naast veiligheidsincidenten ook succesvolle reïntegratieverhalen brengen, om te voorkomen dat er een eenzijdig beeld ontstaat van deradicalisering en reïntegratie als mislukking. Door diverse perspectieven zichtbaar te maken, kan het publiek (potentiële) terugkeerders niet alleen door de lens van risico en mislukking zien, maar ook kennismaken met alternatieve verhalen die gebaseerd zijn op expertise en democratische waarden. Dit creëert meer ruimte in het publieke debat voor politieke discourses die verder gaan dan angst en uitsluiting.

2. Respecteer anonimiteit en juridische procedures

Media en journalisten moeten de anonimiteit van (potentiële) terugkeerders waarborgen in overeenstemming met deontologische codes die ook van toepassing zijn op andere verdachten en veroordeelden. Verslaggeving mag geen "proces door de media" worden, maar moet lopende juridische procedures en privacy respecteren. Bijzondere zorgvuldigheid is geboden bij

het publiceren van namen, adressen of andere privégegevens, aangezien dergelijke bekendmaking stigmatisering in de hand werkt en re-integratie bemoeilijkt.

Tegelijkertijd is het belangrijk te erkennen dat in sommige gevallen de openbaarmaking van bepaalde informatie legitiem kan zijn. Hoewel van journalisten wordt verwacht dat zij dergelijke ethische afwegingen maken, kan de druk van sensatiezucht en snelle nieuwsproductie dit proces bemoeilijken. Om die reden moeten de media ook achteraf nagaan of namen of andere gegevens kunnen worden geanonimiseerd zodra personen een re-integratietraject zijn ingegaan.

3. Zorg voor diversiteit en evenwicht in de bronnen

Om een evenwichtiger berichtgeving te garanderen, moeten de media en journalisten niet alleen ruimte geven aan politieke stemmen, maar ook aan academici, praktijkmensen, families en (potentiële) terugkeerders zelf. Het is even belangrijk om onevenredige dominantie van een bepaalde groep actoren, zoals bijvoorbeeld politici, te vermijden, zodat het publieke discours wordt gevormd door een breder en evenwichtiger scala aan perspectieven.

4. Breng verslag uit over incidenten in perspectief

Media en journalisten moeten over incidenten (bijv. diefstal, agressief gedrag) berichten op een manier die duidelijk maakt of het om geïsoleerde gevallen gaat of om een bredere trend. Individuele gevallen mogen niet worden gegeneraliseerd als representatief voor alle (potentiële) terugkeerders. Dit betekent niet dat veiligheidsproblemen of re-integratieproblemen moeten worden genegeerd of gebagatelliseerd. Wanneer patronen worden ondersteund door bewijs en deskundige analyses, moeten deze terecht deel uitmaken van het publieke debat. Evenwichtige berichtgeving vereist echter ook dat succesvolle re-integratieverhalen worden belicht en dat wordt verduidelijkt hoe (on)gebruikelijk bepaald individueel gedrag is. Op die manier is de kans kleiner dat het publiek een vertekend beeld krijgt waarin mislukkingen de boventoon voeren.

5. Houd sensatiezucht binnen de perken

Sensatiegerichte elementen zijn een onvermijdelijk onderdeel van de journalistiek, maar ze mogen de berichtgeving niet domineren of andere perspectieven overschaduwen. Wanneer sensatiegerichte berichtgeving de norm wordt, bestaat het risico dat alarmistische discourses worden versterkt, wat angst en wrok in de hand werkt. Bij de berichtgeving over (potentiële) terugkeerders moet sensatiezucht daarom niet het uitgangspunt zijn voor de beslissing of en hoe verhalen worden verteld. Journalisten en media moeten in plaats daarvan hun deontologische codes volgen door prioriteit te geven aan nauwkeurigheid, eerlijkheid en het nastreven van waarheid en rechtvaardigheid, zodat de berichtgeving een evenwichtig beeld van de werkelijkheid geeft.

Voor politieke actoren

1. Ondersteun succesvolle re-integratie door de privacy te respecteren in openbare communicatie

Herhaaldelijke publicaties van namen, foto's en persoonlijke gegevens in de media maken re-integratie moeilijker en wakkeren stigmatisering aan. Politieke actoren moeten daarom praktijken van "naming and shaming" vermijden, wetende dat deze snel worden overgenomen door de pers. In plaats daarvan moeten zij benadrukken dat dergelijke publieke blootstelling niet alleen langdurige veiligheidsrisico's met zich meebrengt, maar ook het stigma versterkt, waardoor succesvolle re-integratie veel moeilijker wordt.

Hoewel het ethische evenwicht rond anonimiteit in de eerste plaats een journalistieke verantwoordelijkheid is, moeten politieke actoren zich bewust zijn van de impact van publieke blootstelling op (potentiële) terugkeerders en deze zorg integreren in hun bredere media-, communicatie- en veiligheidsbeleid. Anonimiteit zou bijvoorbeeld kunnen worden behandeld als onderdeel van re-integratiestrategieën, waarbij wordt erkend dat het beperken van blootstelling op de lange termijn helpt om de voorwaarden te scheppen voor een echte tweede kans.

2. Geef in politieke communicatie voorrang aan bewijs boven angst

Politici moeten vermijden om alarmerende en populistische discourses in de media te versterken of te creëren. Wanneer zich geïsoleerde incidenten voordoen of sensationele verhalen breed worden uitgemeten, mogen deze niet onevenredig de politieke agenda bepalen, noch mogen politici het discours van angst verder versterken. In plaats daarvan moeten politieke communicatie en veiligheidsbeleid worden geleid door op bewijs gebaseerde beoordelingen en deskundige input, waarbij de nadruk ligt op langetermijnbenaderingen van veiligheid en sociale cohesie in plaats van polarisatie, paniek of wrok aan te wakkeren.

3. Overstappen van door angst gedreven naar duurzaam beleid

Politieke stemmen domineren de mediadebatten over de kwestie van de terugkeerders, waardoor een vicieuze cirkel ontstaat waarin angst en wraakzucht worden versterkt. Om dit tegen te gaan, moeten politici het debat verbreden door actief standpunten van deskundigen, praktijkmensen en getroffen families in hun eigen discours op te nemen. Dit zorgt niet alleen voor meer nuance in de publieke discussies, maar voorkomt ook dat het politieke discours wordt gereduceerd tot angst en uitsluiting. Voorlichtingscampagnes kunnen dit verder versterken door burgers uit te leggen waarom een duurzaam beleid dat is gebaseerd op bewijzen, democratische beginselen, de rechtsstaat en mensenrechten, beter bijdraagt aan de collectieve veiligheid dan door paniek ingegeven maatregelen.

Voor praktijkmensen en anderen die met (potentiële) terugkeerders werken

1. Bescherm de vertrouwelijkheid

In overeenstemming met de beroepsethiek moeten praktijkbeoefenaars de privacy van (potentiële) terugkeerders en hun families beschermen, in het besef dat onnodige publieke aandacht de re-integratie bemoeilijkt en de vijandigheid van het publiek aanwakkert. Dit betekent niet dat alle informatie achtergehouden moet worden, maar dat gevoelige details met zorg moeten worden behandeld en afgewogen tegen de risico's van stigmatisering en uitsluiting. In hun eigen communicatie en rapportage moeten praktijkbeoefenaars en anderen die met (potentiële) terugkeerders werken ervoor zorgen dat deze personen niet publiekelijk worden bestempeld op een manier die stigmatisering in stand houdt en re-integratie ondermijnt.

2. Aandacht voor de impact van publieke beeldvorming

Professionals en anderen die met (potentiële) terugkeerders werken, moeten zich bewust zijn van de negatieve en door angst gedreven beeldvorming in de media en de gevolgen daarvan voor deze personen en hun families. Dit bewustzijn kan worden geïntegreerd in ondersteuningsprogramma's, bijvoorbeeld door openlijk met hen te praten over de berichtgeving in de media en hen voor te bereiden op mogelijk stigma. Tegelijkertijd moeten professionals actief samenwerken met lokale gemeenschappen om stigma aan te pakken, vijandigheid te verminderen en een beter klimaat voor re-integratie te creëren. Ten slotte kan het creëren van ruimte voor alternatieve verhalen, bijvoorbeeld door middel van culturele of artistieke initiatieven, een tegenwicht vormen voor de eenzijdige beelden die vaak de publieke discussie over de terugkeer kwestie domineren.

3. Deel proactief succesverhalen over re-integratie

Hulpverleners en anderen die met (potentiële) terugkeerders werken, moeten goede praktijken en succesverhalen op het gebied van re-integratie proactief delen met de media en beleidsmakers. Door positieve gevallen onder de aandacht te brengen, kan een tegenwicht worden geboden aan de dominante verhalen over mislukkingen en kan er nuance in het debat worden gebracht. Het laat ook zien dat re-integratie, mits goed ondersteund, bijdraagt aan veiligheid en sociale cohesie op de lange termijn. Academics en deskundigen dragen in dit opzicht eveneens verantwoordelijkheid. Door hun bevindingen actief te verspreiden onder beleidsmakers, de media en het bredere publiek, helpen zij ervoor te zorgen dat kennis over re-integratie, veiligheid en de uitdagingen daarvan wordt meegenomen in debatten en besluitvormingsprocessen, in plaats van beperkt te blijven tot academische of deskundigenkringen.

Voor het publiek en de samenleving

1. Kritische consumptie van nieuws

Nieuws over (potentiële) terugkeerders wordt vaak gekenmerkt door angst, wantrouwen, uitsluiting of sensatiezucht. Burgers moeten nieuws niet kritiekloos consumeren, maar alert blijven op dominante taal, alarmerende metaforen en wat er niet wordt gezegd. Het is even belangrijk om zich bewust te zijn van de dominantie van politieke stemmen in mediaberichten en hoe hun discours de berichten beïnvloedt waaraan het publiek wordt blootgesteld. Alternatieve of positieve perspectieven mogen niet als "naïef" worden afgedaan, maar moeten worden gewaardeerd en met dezelfde kritische aandacht worden behandeld als andere verhalen. In wezen dringen we er bij mensen op aan om nieuws over de terugkeer kwestie te benaderen met bewustzijn van selectieve berichtgeving.

2. Van vijandigheid naar nuance: weersta ontmenselijking en sta open voor verandering

(Potentiële) terugkeerders worden vaak afgeschilderd als onverbeterlijk of een permanente bedreiging. Hoewel er vijandigheid kan bestaan, moet het publiek zich verzetten tegen het reproduceren van ontmenselijkende stereotypen in alledaagse discussies

en openstaan voor meer genuanceerde perspectieven die gebaseerd zijn op expertise, democratische waarden, de rechtsstaat en mensenrechten. Openheid betekent niet dat je alles accepteert, maar het creëert wel ruimte om (potentiële) terugkeerders te zien als individuen in plaats van als een homogene groep, en om verandering, tweede kansen en grotere sociale cohesie te erkennen.

3. Informeer uzelf proactief

In plaats van te vertrouwen op emotionele krantenkoppen, politieke oneliners of sensationele verhalen, worden burgers aangemoedigd om ook informatie te raadplegen van deskundigen, praktijkmensen en empirisch onderbouwde bronnen die nauw samenwerken met (potentiële) terugkeerders. Dit betekent niet dat men de media moet wantrouwen, maar dat men het nieuwsgebruik moet aanvullen met perspectieven die diepgang en context bieden. Proactieve betrokkenheid helpt voorkomen dat angst en wrok de overhand krijgen en maakt een genuanceerder begrip van re-integratie en veiligheid mogelijk.

Lees meer

- Baker-Beall, C. 2022. "The Concept of The Foreign Terrorist Fighter: An Immanent Critique." *European Journal of International Security* 8 (1): 25–46.
- Berbers, A., Joris, W., Boesman, J., d'Haenens, L., Koeman, J., en Van Gorp, B. 2016. "The News Framing of the 'Syria Fighters' in Flanders and the Netherlands: Victims or Terrorists?" *Ethnicities* 16 (6): 798–818.
- Delhaise, E., Remacle, C., en Thomas, C. 2020. "Après le Califat, l'Embarras." *La Revue Nouvelle* 2020 (6): 48–64.
- Duffy, H. 2018. "'Foreign Terrorist Fighters': A Human Rights Approach?" *Security and Human Rights* 29 (1-4): 120–172.
- Jackson, L. B. 2022. *The Monstrous & the Vulnerable: Framing British Jihadi Brides*. Oxford: Oxford University Press.
- Krona, M., en Olivia C. 2023. "The Gangster and the Bride: The Media Representation of Masculinity and Femininity in News Coverage of Jihadi Terrorists." *Terrorism and Political Violence*: 1–16.
- Lechkar, I., & Sliti, J. (2024). "'No Punishment is Enough For Monsters': Vindictiveness as an Important Political Emotion in Dealing With Belgian (Potential) Returnee Men." *Critical Studies on Terrorism*: 1-23.
- Renard, T. 2023. "Europa en zijn terugkerende buitenlandse strijders: overzicht van de beleidsreactie." In *Returning Foreign Fighters: Responses, Legal Challenges and Ways Forward*, onder redactie van F. Capone, C. Paulussen en R. Mignot-Mahdavi, 9–32. Den Haag: Asser Press.
- Stenger, H. 2023. "Slachtoffer versus schurk: repatriëringsbeleid voor buitenlandse strijders en de constructie van gendergerelateerde en geracialiseerde 'dreigingsverhalen'." *European Journal of International Security* 8 (1): 1-24.

Informatie

Contact

Naam, voornaam: Jihane Sliti
Instelling/Afdeling: DFUTURE, Departement Politieke Wetenschappen, Vrije Universiteit Brussel (VUB)
E-mail: jihane.sliti@vub.be

Contact

Naam, voornaam: Iman Lechkar
Instelling/Afdeling: DFUTURE, Departement Politieke Wetenschappen, Vrije Universiteit Brussel (VUB)
E-mail: iman.lechkar@vub.be